

H A N N A

Predikan av pastor David H. Lindrooth

"Hör mig, min herre. Så sant du lever, min herre, jag är den kvinna som stod här bredvid dig och bad till Jehovah. Den här pojken bad jag om, och nu har Jehovah gett mig vad jag bad Honom om."

(1 Sam 1: 26-27)

Frestelser kan vara både plågsamma och förlamande. Under det naturliga livet här på jorden måste vi brottas med och övervinna det onda inom oss om vi skall kunna bli lyckliga i himlen.

Den så allmänt älskade berättelsen om Hanna och födelsen av hennes son Samuel visar hur man kan andligen utvecklas genom de frestelser man undergår. Kom ihåg hur glad Hanna blev när hon efter de långa åren av ofruktsamhet slutligen fick den son som hon så intensivt hade längtat efter. När hon infriade sitt löfte till Herren och gav pojken till prästen Eli, utropade hon: "Mitt hjärta fröjdar sig i Jehovah. Mitt horn är upphöjt genom Jehovah. Jag ler åt mina fiender, ty jag gläder mig över Din frälsning." (1 Sam 2: 1) Både hennes son och hennes nyvunna upphöjda sinnestillstånd visar hur det nya liv är som föds genom att vi med Herrens hjälp segrar i våra andliga frestelser.

Berättelsen har ett särskilt budskap till de människor som kämpar emot helvetenas anfall mot deras förstånd och känsloliv. Berättelsen talar också till alla som frestas med avseende på vad de vet och tror vara sant. Den handlar om hustrun till en man som andligen talat bodde i Efraims berg. Det vill säga, berättelsen handlar om en människa som längtar efter att förstå de sanningar som har uppenbarats för den Nya Kyrkan. Men trots entusiasmen för kyrkan, så är ändå

människans längtan efter att förstå vad som är sant ofruktsam. Med andra ord, den hängivenhet för sanningen som Hanna förebildar är ännu så länge ofruktbar.

Nu är det nog så att alla människor går igenom perioder i livet när sanningen har ytterst lite inflytande på deras handlingar. Och då kan det vara svårt att förmå sig att läsa Guds Ord eller ens tänka på de principer som Gud försöker lära oss genom Sitt Ord. Och det är nog vid sådana tillfällen man säger: "Vad är det för nytta med att ta tid att läsa detta? Det finns alltför mycket annat som kräver min uppmärksamhet!" I sådana tillstånd är vår längtan efter att förstå det sanna lika ofruktsam och improduktiv som Hannas längtan var i begynnelsen. Det är inte så att vi inte tycker om att läsa och lära oss vad som är rätt och riktigt. Det är bara så att vi saknar den disciplin som behövs för att göra det regelbundet och tillämpa vad vi lär oss i livet.

Längtan efter att få lära sig vad som är sant, och särskilt att få lära sig kunskapen om de sanningar som har att göra med ett rätt religiöst liv, är en god sak. Men om vi saknar drivkraften att tillämpa dessa sanningar i livet, så föder vårt kunskapsintresse inte någon avkomma. Det har inte någon andlig uppgift. Detta säger Skrifterna rent ut så här: "En människa som känner till allt gott och sant - så mycket som man kan lära sig - men inte skyr det som är ont, vet egentligen ingenting." (AE 1180) Det sägs här att hon ingenting vet, därför att hennes kunskap är förspilld och till ingen nytta. Hon använder den bara till att briljera med. Och när den så ligger där till ingen riktig nytta i minnet, blir den snart glömd.

Helvetena försöker ständigt använda sig av en människas svagheter. Om hängivenheten för det sanna, som Hanna symboliserar, är

bristfällig, angriper helvetena denna svaghet och försöker bryta ner och förstöra vår längtan efter att få veta hur man lever ett gott liv. Och Hanna hade ju en svaghet. Trots att Elkana älskade henne högt var hon barnlös. Och även om hon längtade efter ett barn, så utnyttjade Peninna - Elkanas andra hustru - hennes svaghet.

Det som här förebildas är hur helvetena anfaller och försöker förstöra en människas känsla och hängivenhet för det som är sant. Och Peninna står alldeles särskilt som en symbol för de onda begär som hotar människans längtan efter att bli vis. Och främst bland dessa onda begär står falskheten, som väsentligen är samma sak som egenkärleken eller kärleken till sig själv framför alla andra. Och den kärleken förnekar att människans förmåga att förstå vad som är sant i verkligheten är en gåva av Gud. Den insmyger tanken hos varje människa att hon själv är ursprunget till sin tanke- och förståndsförmåga. Självkärleken nästan tvingar henne att tro det.

Det står skrivet att "Peninna för att väcka Hannas vrede brukade retas mycket med henne, därför att Jehovah hade gjort henne ofruktsam". (1 Sam 1: 6) Tanken att ens förmåga att förstå och dra slutsatser har sitt ursprung i en själv är en mycket farlig tanke. Den angriper kärleken för sanning och gör den helt förtvivlad, precis som när Peninna retade Hanna. Den för med sig tvivel och om möjligt till och med förkastelse av allt sant. Så om den kärlek som Peninna representerar får överhanden, så går den kärlek man förhoppningsvis har för Herrens vishet helt förlorad.

När man tror att man är klokare än andra och därför älskar sig själv framför alla andra, så är man egentligen inte intresserad av att få någon undervisning. I stället försöker man bara imponera på andra människor och dra uppmärksamhet till sig själv. Och en sådan attityd

saknar all verklig respekt för Herren och den sanning Han lär oss. I stället bör vi - i allt som vi ser och hör - försöka inse vad det är Han försöker lära oss.

När vi verkligen erkänner att Herrens sanning är det enda medlet till vår frälsning och lycka, så kommer vi också att respektera den sanningen. Och om vi är fast övertygade om detta, försöker vi inte då med all makt att få insikt i hur man bör leva för att leva rätt? Ett sådant sinnestillstånd inbegriper också en känsla av ödmjukhet inför Herren och respekt för andra människors kunskap och åsikter. Och vi kommer alldeles särskilt att ha respekt för de sanningar som finns i Guds Ord. Men tyvärr är det nog så att högmodet över ens egen intelligens alltför ofta hotar intresset för dessa sanningar. För det är detta högmod som lurar oss att överge all ödmjukhet och inriktar oss i stället på att vinna prestige och makt för oss själva. Det är en sorts kärlek till att bli bäst, snarare än att göra sitt bästa!

Men vad skall man göra, när man finner att vår Nya kyrkas läror och trosbegrepp sätts på prov, så att säga inifrån kyrkans eget område, på grund av vår stolthet över vår egen intelligens? Kom då ihåg Hanna, och tänk på att följa hennes exempel. När vi frestas att överge Herrens Ord, behöver vi ta tid på oss för att klargöra vad problemet är. Vi bör noga rannsaka våra bevekelsegrunder, precis som Hanna i sin djupa sorg gjorde med fasta och bön till Gud, när hennes man Elkana ömt frågade henne varför hon grät och var så sorgsen och inte ville äta.

Hanna kom till templet och ödmjukade sig inför Herren. I sin själs bitterhet grät hon i den djupaste vanda, medan hon bad till Herren om en son. Och i ett sådant ödmjukt tillstånd kan Herren ge oss insikt i våra fel och brister. När vi vänder oss till Herren i bön och verkligen försöker förstå Hans Ord, kan Han kasta ljus på våra problem. Skrifterna

lär oss att, när en människa ber till Herren om det som rör hennes andliga liv, inflyter Han i hennes sinne och uppenbarar vad hon behöver.

(AC 2535)

Vi ser därför ett visst svar i att Eli, som förebildar Herrens närvaro hos människan, kom nära och talade med Hanna. Eli lade nämligen märke till att Hannas läppar rörde sig, men att hennes röst inte hördes. I ljuset av Herrens ord kan vi vanligen se hurdan vår kärlek är. Och i detta fall fanns det en svaghet i tillgivenheten för sanningen. Det verkade som om Hanna var drucken. Hängivenheten för sanningen är ofruktsam och verkar drucken, när man ännu saknar kraft att tillämpa sanningen i livet. Då är den bara en längtan efter att få veta sanningen, men inte efter att bli vis. Om Hanna skulle bli vis och till verklig nytta, så var det nödvändigt för henne att viga sin son till Herrens tjänst. Och det är nödvändigt också för oss att viga vad vi har lärt av sanning till Herrens tjänst.

Det är detta som avses med visdom. Därför står det så här i Arcana Caelestia: "Med förmågan att bli vis menas inte förmågan att resonera om det sanna och goda utifrån vad man vet, och inte heller förmågan att bekräfta vadhelst man vill, utan förmågan att kunna urskilja vad som är sant och gott och att välja det som lämpligen kan användas till nytta i livet." (10227:3)

Så länge som våra känslor bara är inriktade på att veta och inte på att bli vis, så förblir den Hanna som finns inom oss alla ofruktsam, och vi kan inte undgå att plågas av de kärleksarter som hör till vår ärftliga vilja.

Men Hanna bad om en son - bad om verklig förståelse av det sanna. Och i hennes bön fanns det en villighet att ge sin son till Herren så länge han levde. Ingen rakkniv skulle komma på hans huvud.

[Han skulle bli en nasir, vigd åt Herren.] Och vi kan bara bekämpa den högmodiga stoltheten över vår egen intelligens med samma attityd - genom att försöka använda vårt förstånd i Herrens tjänst. Vi kan inse och bekänna att de sanningar vi har sett är Herrens, och inte våra egna. Och därför ger vi - precis som Hanna - vår son till Gud.

Och bara så kan vi ta emot åtminstone en liten del av Herrens visdom. Om svåra problem uppstår i livet, som man inte vet hur man skall hantera, sätt då ditt sinne till att läsa och begrunda vad du vet vara sant. Läs Herrens Ord och begrunda det! Tala med andra människor, och be till Herren om upplysning. Och lova att de insikter Han ger dig kommer du att använda i Hans tjänst. Då kan du vara säker på att du har gjort det rätta beslutet.

Så till exempel, när föräldrar finner det svårt att komma överens om hur de bäst fostrar sina barn, så kan det vara klokt om de reflekterar över vad som verkligen är viktigt för deras barns andliga utveckling. Kanske de borde använda lite tid till att tänka på vad de lovade Herren vid barnets dop. Styrker det sätt på vilket de fostrar sitt barn det löfte de gjorde vid dopet att försöka hjälpa barnet hålla Tio Guds bud? Kommer det sätt på vilket barnet fostras att uppmuntra det till att bli en ansvarsfull medlem i Herrens Nya kyrka? Sådana här frågor, som kommer upp i nästan varje människas liv, kan endast få ett tillfredsställande svar, om man vänder sig till Herren och ber om Hans ledning och försöker lyda vad Han lär i Sitt Ord.

Hannas ödmjukhet, när hon kom med sin son till Herrens tempel, är ett uttryck för den ödmjukhet som vi alla behöver inför Herren och Hans Ord. I vårt sökande efter svar på livets många problem är denna berättelse om Hanna och hennes son en uppfordran till oss alla att ofta vända sig till Herren i Ordet. Ty där är Herren alltid närvarande och

erbjuder oss oavbrutet Sin hjälp, på samma sätt som Eli tröstade Hanna och sade: "Gå i frid! Israels Gud skall ge dig vad du har bett Honom om." (1 Sam 1: 17)

När Hanna hade hört Elis uppmuntrande ord, gick hon sin väg och var inte längre sorgsen. [Och så bör också vi reagera.] När vi brottas med svåra beslut, men vänder oss till Herren med våra bekymmer, så ger Han oss Sitt stöd och Sin tröst. Om vi ärligt försöker att tillämpa i vårt dagliga liv vad vi ser att Guds Ord lär, så fyller Herren oss med hopp om frälsning. Och vi kan förtrösta på Hans ledning, om vi verkligen försöker att följa Honom enligt bästa förmåga. Och då kan vi vara säkra på att Han ger oss frid. Ty Herren har sagt att "om vi först söker Guds rike och Hans rättfärdighet, så skall vi få allt det andra också". (Matt 6: 33)

Allteftersom vår kärlek till sann vishet prövas i tillstånd av frestelse, så får vi emellertid löfte om mer än frid vid frestelsens slut. Vi kan få del i ett helt nytt andligt liv. Vi får nya andliga insikter och en helt ny förmåga att vara till nytta och glädje för andra. Vi begåvas med helt nya känslor av kärlek, så att vi känner en djupare uppskattning än någonsin förr av det underbara liv och det stora värdet av de vänner som Herren ger oss. Det är inte bara så att vi överlever våra frestelser. Vi blir andligen rikare människor med mer av andliga värden som vi kan erbjuda andra. Och när vi nu ingår i ett nytt och mer fruktbart liv, så kan vi prisa Gud i samma ord som Hanna, när hon firade sitt första barns - sin lille Samuels - födelse: "Mitt hjärta fröjdar sig i Jehovah. Mitt horn är upphöjt genom Jehovah. Jag ler åt mina fiender. Ty jag gläder mig över Din frälsning." Och hon gav gossen namnet Samuel, ty, sade hon, "av Jehovah har jag begärt honom."

Läsningar ur Herrens Ord: 1 Samuelsboken 1:1-20

Arcana Caelestia 2535

1 Samuelsboken 1

I Ramatajim-Sofin i Efraims bergsbygd bodde en man som hette Elkana. Han var son till Jeroham, son till Elihu, son till Tohu, son till Suf en efraimit. Elkana hade två hustrur. Den ena hette Hanna och den andra hette Peninna. Peninna hade barn, men Hanna hade inga. Elkana gav sig år efter år i väg från sin stad för att tillbe och offra åt Herren Sebaot i Silo, där Elis båda söner Hofni och Pinehas var Jehovahs präster. Den dag Elkana bar fram sitt offer brukade han ge sin hustru Peninna och alla hennes söner och döttrar var sin del av offret. Men åt Hanna gav han en dubbelt så stor del, ty han hade henne kär, även om Jehovah hade gjort henne ofruktsam. För att göra henne upprörd brukade hennes medtävlarska retas mycket med henne, därför att Jehovah hade gjort henne ofruktsam. Detta pågick år efter år. Varje gång Hanna gick upp till Jehovahs hus retades Peninna med henne på samma sätt.

Nu grät Hanna och ville inte äta något. Då sade hennes man Elkana till henne: "Hanna, varför gråter du? Varför äter du inte? Varför är du så ledsen? Är inte jag mer för dig än tio söner?" Sedan de hade ätit och druckit i Silo, reste sig Hanna och gick till Jehovahs tempel, där prästen Eli satt på sin stol vid dörren. Hon var djupt bedrövad och började be till Jehovah under häftig gråt. Hon gav ett löfte och sade till Herren Sebaot, om Du vill se till din tjänarinns lidande och komma ihåg mig och inte glömma din tjänarinna utan ge henne en son, då skall jag ge honom till Jehovah för hela hans liv, och ingen rakkniv skall komma på hans huvud."

När hon länge bad inför Jehovah, gav Eli akt på hennes mun.

Hanna talade i sitt hjärta, och bara hennes läppar rörde sig, men hennes röst hördes inte. Då trodde Eli att hon var drucken. Därför sade han till henne: "Hur länge skall du bära dig åt som en drucken? Se till att ruset går av dig!"

"Nej, min herre", svarade Hanna, "jag är en hårt prövad kvinna. Vin och starka drycker har jag inte druckit, men jag utgöt min själ för Jehovah. Tag inte din tjänarinna för en dålig kvinna, det är på grund av min stora sorg och smärta som jag talade ända till denna stund." Då svarade Eli henne: "Gå i frid och må Israels Gud ge dig vad du har bett Honom om." Hon sade: "Låt din tjänarinna finna nåd för dina ögon." Så gick hon sin väg och tog sig mat och såg inte längre sorgsen ut.

De steg alla upp tidigt följande morgon, och sedan de tillbett inför Jehovah vände de tillbaka och kom hem till Rama. Elkana kände sin hustru Hanna, och Jehovah kom ihåg henne. Hanna blev havande och födde en son, när tiden var inne. Hon gav honom namnet Samuel [vilket betyder "bönhörd av Gud"], ty hon sade: "Av Jehovah har jag begärt honom."

Sedan hon hade avvant honom tog hon honom med sig till Herrens hus. Hon tog, också med sig tre tjurar, en efa mjöl och en vinlägel. Hon förde honom in i Herrens hus i Silo. Pojken var ännu helt ung. De slaktade tjuren och förde sedan fram pojken till Eli. Hon sade: "Hör på mig min herre, så sant du lever, min herre, jag är den kvinna som stod här bredvid dig och bad till Jehovah. Den här pojken bad jag om, och nu har Jehovah gett mig vad jag begärde. Därför vill jag nu ge honom tillbaka till Jehovah. Så länge han lever skall han tillhöra Jehovah."

Och de tillbad Jehovah där.

Arcana Caelestia 2535

Bönen i sig betraktad är ett samtal med Gud och på samma gång en inre

åskådning av allt det som är föremål för bönen. Mot detta svarar något som liknar en inströmning i förnimmelsen eller tanken i sinnet hos människan, vilket åstadkommer en viss öppning av hennes inre hän mot Gud. Men detta sker med åtskillnad av allt efter människans tillstånd och allt efter den innersta prägeln av det som hon ber om. Om hennes bön är ett utflöde av kärlek och tro och om det blott är himmelska och andliga ting som hon ber om och ber för, då finns i bönen något likt en uppenbarelse, som ger sig tillkänna i sinnesstämningen hos den som ber i form av hopp, tröst, [vederkvickelse] eller invärtets glädje. Det är därför som "att be" i den invärtets meningen betyder att uppbenbaras.